

NICK VUJICIC

Tarptautinio bestselerio **Gyvenimas be ribų** autorius

Alma littera

NESUSTABDOMAS

Ko galime pasiekti tikėdami. Tikra istorija

Tikėjimą paverskite veiksmais

2011 metais, mano paskaitų turui Meksikoje artėjant į pabaigą, man paskambino JAV ambasados Meksike darbuotojas ir pranešė, kad dėl „nacionalinio saugumo tyrimo“ mano JAV darbo vizos pratęsimas yra sustabdytas.

Jungtinėse Valstijose gyvenu su šia viza, nes esu australas. Be jos negalėjau grįžti į savo namus Kalifornijoje. Mano darbuotojai jau buvo susitarę dėl mano paskaitų Jungtinėse Valstijose, todėl reikalas buvo rimtas.

Kitą rytą su savo pagalbininku Ričiu nurepečkojau į JAV ambasadą pabandyti išsiaiškinti, kaip mano viza gali būti susijusi su nacionaliniu saugumu. Atvykę pamatėme didžiulį priimamąjį sausakimšą žmonių, tvarkančių savo reikalus. Turėjome atsispausdinti eilės taloną – kaip banke. Taip ilgai laukėme, kad net spėjau smagiai nusnūsti, ir galiausiai mus pakvietė susitikti su ambasados darbuotoju.

Kai nervinuosi – juokauju. Tik ne visada padeda.

– Gal kilo problemų dėl mano pirštų atspaudų vizoje? – pajaukavau.

Ambasadados darbuotojas rūščiai pažvelgė į mane. Tada išsikvietė savo viršininką. (O gal grėsmę Amerikos saugumui kėlė mano humoro jausmas?)

Prisistatė viršininkas – tasai irgi atrodė gana nuožmus. Galvon ėmė brautis vaizdai, kaip mane pasodina už grotų.

– Jūsų pavardė įtraukta į tyrimą, – tarsi robotas išrėžė viršininkas. – Negalėsite grįžti į Jungtines Valstijas tol, kol neišsiaiškinsi me šio reikalo, o tai užtruks maždaug mėnesį.

Kraujas sustingo gyslose. „To negali būti!“

Ričis susmuko ant grindų. Iš pradžių pamaniau, kad nualpo, tačiau jis klūpojo dviejų šimtų žmonių akivaizdoje ir, pasirodo, meldėsi. Taip, Ričis tikrai rūpestingas pagalbininkas. Jis iškėlė suglaustus delnus į viršų ir meldė Dievo įvykdyti stebuklą – sugrąžinti mus namo.

Jaučiausi, tarsi vaizdas aplink mane vienu metu sukasi ir greičiau, ir lėčiau. Galva svaigo, o ambasados atstovas dar ėmė ir pridūrė, esą mano pavardė greičiausiai buvo įtraukta todėl, kad daug keliauju. Ar jie įtarė, kad esu tarptautinis teroristas? O gal berankis prekeivis ginklais? Garbės žodis, pirštu nesu palietęs jokio ginklo. (Matote, kas atsitinka, kai nervinuosi? Stabdykite mane!)

– Nagi, pagalvokite rimtai: kokį gi pavojų galiu kelti? – pasiteiravau pareigūno. – Rytoj per Trijų Karalių šventę prezidentūroje susitinku su Meksikos prezidentu ir jo žmona, matyt, *jiems* neatrodau grėsmingas.

Mano žodžiai JAV pareigūno nesujaudino.

– Man nesvarbu, susitikinėkite kad ir su pačiu prezidentu Obama: į Jungtines Valstijas neįvažiuosite tol, kol nesibaigs tyrimas, – atšovė.

Ši situacija gal ir būtų buvusi juokinga, jei ne daugybė kalbų, kurias turėjau sakyti grįžęs į Valstijas. Turėjau kaip nors parsirasti namo.

Neketinau sėdėti lyg niekur nieko ir laukti, kol kas nors nuspręs, kad amerikiečiai yra saugūs, kai pas juos svečiuojasi Nikas. Paprašiau ambasados pareigūno pasikalbėti dar kelias minutes: paaiškinau jam apie savo išsipareigojimus, paminėjau svarbių žmonių pavardes, pabrėžiau turintis nuo manęs priklausančių darbuotojų ir globojamų našlaičių.

Jis paskambino telefonu pagal rangą dar aukštesniam pareigūnui.

– Viskas, ką galima padaryti, tai tik paspartinti procesą. Vis tiek tai užtruks mažiausiai dvi savaites, – ištarė.

Per tas dvi savaites buvo suplanuota maždaug dešimt paskaitų. Tačiau ambasados darbuotojas užuojautos nerodė. Teko grįžti į viešbutį, o ten aš kaip pašėlęs puoliau skambinti visiems savo pažįstamiems ir prašyti jų pagalbos bei maldų.

Nutariau pasinaudoti veiksmais paversto tikėjimo galia.

Neužtenka tiesiog pasakyti „aš tikiu“. Jei norite šiam pasauliui padaryti kokį nors poveikį, privalote savo įsitikinimus ir tikėjimą paversti veiksmu. Toje situacijoje aš pasitelkiau savo tikėjimą maldos galia. Paskambinau savo komandai iš labdaringos ne pelno organizacijos „Gyvenimas be galūnių“ į Kaliforniją ir paprašiau jų suorganizuoti maldos grandinę.

– Pradedame bendrą maldą: įtraukite visus grandinės narius ir melskimės visą laiką! – pasakiau jiems.

Mano darbuotojai suorganizavo aibę telefono skambučių, elektroninių laiškų, tviterio pranešimų bei teksto žinučių. Jau po valandos šimtas penkiasdešimt žmonių meldėsi, kad greitai išsispresėtų dėl mano vizos kilusios problemos. Aš pats paskambinau visiems

draugams ir rėmėjams, JAV Valstybės departamente galbūt turinčių įtakos, giminių, kaimynų arba buvusių bendraklasių.

Po trijų valandų sulaukiau skambučio iš ambasados Meksike.

– Negaliu patikėti, jūsų pavardė išbraukta, – tarė pareigūnas. – Tyrimas baigtas. Galite atvykti ryt iš ryto ir pasiimti atnaujintą JAV vizą.

Tai, mano bičiuliai, ir yra veiksmas paversto tikėjimo galia! Ji gali iš vietos išstumti kalnus – ir Niką iš Meksikos.

TIKĖKITE IR VEIKITE

Man keliaujant po pasaulį, su sunkumais susiduriantys žmonės prašo, kad jiems patarčiau ir už juos pasimelsčiau. Paprastai jie patys žino, ką reikia daryti, tačiau bijo ką nors pakeisti, žengti pirmą žingsnį ir paprašyti pagalbos arba pasitikėti Dievu. Jūs taip pat tikriausiai patiriate sunkumų, dėl kurių jaučiatės bejėgiai, išsigandę, įklimpę, paralyžiuoti, neužtikrinti, negalintys veikti. Aš jus suprantu. Pats tai išgyvenau. Kai prie manęs prieina paaugliai bei suaugusieji ir pasakoja, kad iš jų tyčiojasi, kad šioje Žemėje jie jaučiasi pasiklydę, vieniši, bijantys dėl savo negalios, ligos arba pražūtingų minčių, tiksliai žinau, kur jie atsidūrė.

Mano patiriamus fizinius sunkumus lengva pastebėti, tačiau užtenka žmonėms keletą minučių su manimi pasišnekučiuoti arba išgirsti mane kalbantį, ir jie supranta, kiek daug turiu džiaugsmo, nežiūrint visų negerovių. Todėl dažnai jie manęs klausia, kaip man pavyksta būti pozityviai nusiteikusiam ir iš kur semiuosi jėgų savo negaliai įveikti. Visada atsakau: „Meldžiu Dievo pagalbos, o tada savo tikėjimą paverčiu veiksmais.“ Aš tikiu. Tikiu tam tikrais da-

lykais, kurių negaliu daiktiškai įrodyti, – dalykais, kurių negaliu pamatyti, paskanauti, pačiupinėti, pauostyti arba paklaustyti. Labiausiai tikiu Dievą. Nors Jo nematau ir negaliu paliesti, tikiu, kad Jis mane sukūrė tam tikram tikslui ir kad savo tikėjimą bei įsitikinimus paversdamas darbais užsitarnauju būti palaimintas Dievo.

Ar visada gaunu tai, ko *aš* noriu? Ne! Bet visada gausiu tai, ko nori *Dievas*. Taip yra ir jums. Nesvarbu, ar esate krikščionis, ar ne, nemanykite, kad užtenka vien kuo nors tikėti. Galite tikėti svajonėmis, tačiau turite imtis veiksmų, kad jos išsipildytų. Galite tikėti savo talentais ir gebėjimais, bet jeigu jų netobulinsite ir jais nesinaudosite, kokia bus iš jų nauda? Galite tikėti, kad esate geras ir rūpestingas žmogus, tačiau jei su kitais nesielsite atitinkamai, kaip tada įrodysite šias savybes?

Galite rinktis. Tikėti arba netikėti. Bet *jeigu* tikite – *nesvarbu kuo*, privalote veikti remdamiesi tuo tikėjimu. Antraip kam apskritai tikėti? Gal susidūrėte su sunkumais dėl darbo, asmeninių santykių arba sveikatos. Gal su jumis blogai elgėsi, gal patyrėte prievartą arba diskriminaciją. Visi šie *jums* nutikę įvykiai charakterizuoja jus arba jūsų gyvenimą, *jeigu* nesiimate veiksmų, kad save charakterizuotumėte patys. Galite tikėti savo talentu. Galite tikėti turintys meilės, kurią galite duoti kitiems. Galite tikėti esantys pajėgūs nugalėti savo ligą arba negalią. Tačiau pats savaimė tikėjimas nepaskatins teigiamų pokyčių jūsų gyvenime.

Privalote jį paversti veiksmais.

Jei tikite, kad galite pakeisti savo gyvenimą į gera arba palikti teigiamą pėdsaką savo miesto, valstijos arba pasaulio istorijoje, tai ir veikite pagal savo tikėjimą. Jei manote, kad turite puikią nuosavą verslo idėją, privalote investuoti savo laiką, pinigus bei talentą ir padaryti taip, kad tas verslas atsirastų. Priešingu atveju, kokia

bus nauda iš to, kad tiesiog turėsite idėją? Jei sutikote žmogų, su kuriuo norėtumėte būti visą gyvenimą, kodėl neveikiate genami šio tikėjimo? Ką prarasite?

TIKĖKITE, VEIKITE IR JUMS BUS ATLYGINTA

Puiku tikėti ir turėti įsitikinimus, tačiau jūsų gyvenimas yra vertinamas pagal veiksmus, kurių imatės jais remdamiesi. Vadovaudamiesi tuo, kuo tikite ir esate įsitikinę, galite susikurti puikų gyvenimą. Aš savąjį susikūriau iš tikėjimo, kad galiu įkvėpti patiriančius gyvenimo sunkumų žmones ir suteikti jiems viltį. Šio įsitikinimo šaknys – giliai mano tikėjime Dievo. Tikiu, kad į šią Žemę Jis mane atvedė tam, kad mylėčiau, įkvėpčiau ir padrąsinčiau kitus, ypač – kad padėčiau visiems, norintiems pripažinti Jėzų Kristų savo Viešpačiu ir Gelbėtoju. Tikiu, kad niekada neužsitarčiau kelio į Dangų, ir tikėjimu priimu nuodėmių atleidimo per Jėzų Kristų dovaną. Tačiau esmė – ne vien „patekti“ pro Dangaus vartus. Tai ir matyti kitus, besikeičiančius per Jo Šventąją Dvasią, ir visą gyvenimą palaikyti artimą santykį su Jėzumi Kristumi, ir sulaukti atpildo danguje.

Kad gimiau be rankų ir be kojų, nebuvo Dievo man skirta bausmė. Dabar tai žinau. Ilgainiui suvokiau, kad ši „negalia“ iš tikrųjų tik sustiprins mano gebėjimą tarnauti Jo tikslui dirbant įkvėpiančio oratoriaus ir evangelisto darbą. Jūs galite pamanyti, kad, norėdamas taip jaustis, darau milžinišką tikėjimo šuolį, nes daug kas galūnių trūkumą laiko milžiniška kliuda. Bet Dievas mano galūnių trūkumą panaudojo tam, kad pritrauktų prie manęs žmones, ypač kitus neįgaliuosius, o aš savo žinutėmis apie tikėjimą, viltį ir meilę juos įkvėpčiau ir padrąsinčiau.

Biblijoje šv. Jokūbas teigė, kad mūsų tikėjimą įrodo mūsų darbai, o ne žodžiai. Savo laiške jis rašė: „Priešingai, kitas pasakys: „Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus. Parodyk man be darbų savo tikėjimą, o aš tau darbai parodysiu savo tikėjimą.“*“

Esu girdėjęs sakant, kad *veiksmai* tikėjimui ir įsitikinimams yra kaip *kūnas* sielai. Kūnas – jūsų sielos namai, įrodymas, kad ji egzistuoja. Lygiai taip pat jūsų veiksmai yra jūsų tikėjimo ir įsitikinimų įrodymas. Neabejoju, kad girdėjote posakį „Kaip sako, taip ir daro.“ Šeima, draugai, mokytojai, viršininkai, bendradarbiai, klientai ir pirkėjai tikisi, kad elgsitės ir gyvensite pagal savo tikėjimą ir įsitikinimus, kurių, kaip teigiate, laikotės. Jeigu ne, jie pareikalaus pasiaiškinti, tiesa?

Bendraamžiai savo nuomonę apie mus susidaro sprenddami ne iš mūsų kalbų, o iš mūsų darbų. Jei teigiate esanti gera žmona ir motina, kai kada teks šeimos poreikius iškelti aukščiau savųjų. Jei tikite, kad jūsų tikslas – su pasauliu dalytis savo meniniais gebėjimais, jus vertins pagal jūsų sukurtus, o ne įsivaizduojamus darbus. Turite daryti taip, kaip sakote; antraip kitiems – arba sau – atrodysite nepatikimi, nes ir patys iš savęs turėtumėte reikalauti, kad jūsų veiksmai atitiktų jūsų žodžius. Jei to nebus, gyvensite nejausdami harmonijos ir pasitenkinimo.

Kaip krikščionis tikiu, kad Paskutiniajame Teisme nuosprendį dėl mūsų nugalėto gyvenimo priims Dievas. Apreiškimo Jonui knygoje 20, 12 dėstoma, kad Jo sprendimas grindžiamas darbai, o ne žodžiais: „Ir pamačiau numirusius, didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą. Ir buvo atskleistos knygos, buvo atversta dar viena, būtent gyvenimo knyga. Mirusieji buvo teisiami iš užrašų

---

* Jokūbo laiškas 2, 18. Šventasis Raštas. Senasis ir Naujasis Testamentas. – Vilnius: Lietuvos Katalikų Vyskupų Konferencija, 1998. (*Čia ir toliau – vertėjų pastabos.*)

knygose, *pagal jų darbus*.“* Aš veikiu pagal savo įsitikinimus – keliauju po pasaulį ir skatinu žmones mylėti vienas kitą ir Dievą. Įgyvendindamas šį tikslą jaučiu pasitenkinimą. Nuoširdžiai tikiu, kad kaip tik tam ir buvau sukurtas. Kai veiksite pagal įsitikinimus ir savo tikėjimą paversite veiksmais, pasitenkinimą patirsite ir jūs. Tik prašau, nenusivilkite, jei sykais nebūsate visiškai tikri dėl savo tikslo arba dėl to, kaip pagal jį turėtumėte elgtis. Man buvo sunku. Vis dar sunku. Ir jums bus sunku. Būna, kad man nepavyksta, toli gražu nesu tobulas. Bet veiksmai yra tik vaisiai – rezultatas, liudijantis, koks gilus yra mūsų nuoširdus įsitikinimas tiesa. Tiesa, o ne tikslas, yra tai, kas mus išlaisvina. Savo tikslą suradau, nes ieškojau tiesos.

Sunkiomis aplinkybėmis tikrai nelengva surasti tikslą arba gėrį, tačiau tai – kelionė. Bet kodėl tenka keliauti? Kodėl iki finišo tiesiosios jūsų negali nuskraidinti sraigtasparnis? Nes per sunkumus daugiau išmokstate, sustiprinate tikėjimą, labiau pamilstate Dievą ir artimą. Tai tikėjimo kelionė, kuri prasideda ir baigiasi meile.

Amerikos vergas Frederikas Daglasas, vėliau tapęs aktyviu visuomenės veikėju, kartą pasakė: „Nėra kovos – nėra ir pažangos.“ Jūsų charakterį formuoja iššūkiai, su kuriais susiduriate ir kuriuos atremiate. Drąsa auga tada, kai stojate akis į akį su savo baimėmis. Jūsų jėga ir tikėjimas formuojasi tada, kai jie yra išbandomi gyvenimo įvykių.

---

* Kursyvas autoriaus.